

PROP DE VOSALTRES

El pregó

Estimats diocesans:

Quan un grup humà o una societat sencera té un esdeveniment a prop, l'envolta d'un ambient propici per a la celebració, i molts ciutadans en parlen constantment. Per preparar-lo, per viure'l o per analitzar-ne les conseqüències posteriors: tot gira al voltant d'aquest fet esmentat, i sembla que és el comentari comú de les nostres converses i preocupacions. També ens alegra anunciar-ne la celebració perquè el considerem molt important per a nosaltres i desitgem convidar-hi i fer-ne partícips la resta de mortals. A més, solem destacar les característiques pròpies que el converteixen en quelcom digne de ser visitat i vist. Per això, entre altres coses, s'organitza el pregó.

El diccionari de la llengua diu que el pregó és la promulgació o publicació que es fa en veu alta en llocs públics d'una cosa que convé que tothom sàpiga. Afegeix una altra accepció: discurs elogios en què s'anuncia al públic la celebració d'una festivitat i se'l convida a participar-hi. No ens resulta gens estrany. Al llarg de l'any, hem instituït el pregó per anunciar i preparar una festa determinada. Ho fem sovint, i s'adequa amb relativa normalitat a l'anunci que l'Església celebra durant els dies de la Setmana Santa.

El Secretariat Diocesà de Confraries també ha organitzat el pregó de Setmana Santa a la catedral per a la tarda de dissabte, 5 d'abril. L'acte tin-

drà dues parts: en la primera, una allocució sobre l'esdeveniment central de l'any cristià a càrrec de l'arquebisbe de Saragossa, Mons. Carlos Escribano; en la segona, un complement musical i oracional. Està obert a tothom i hi participaran els responsables i membres de les diferents confraries de la nostra diòcesi. No vull insistir en la capital importància de la celebració de la festa, que mereix un anunci digne i solemne per part de tots els cristians. Per això s'ha buscat un especial relleu en l'anunci, perquè tot el nostre entorn s'assabenti, un any més, del fet central sobre el qual se sustenta la nostra fe: la vida, passió, mort i resurrecció de Jesucrist. En aquests moments en què sembla que la nostra societat s'oblida de Déu o pretén viure com si no existís, és un deure de tot cristià anunciar amb paraules i, sobretot, amb el testimoni, que la seva presència i el seu amor són al centre i mouen els cors de milions de persones a tot el món.

No totes les parròquies organitzen un pregó. Ni sempre ha estat així. El veritablement important és la vivència de la celebració, i això ho teniu molt a prop de casa vostra. A les parròquies i centres de culte participeu en el Diumenge de Rams, el Sopar del Dijous Sant, els Oficis del Divendres i la lluminosa resurrecció del Diumenge de Pasqua. Tots coneixem els diferents horaris dels actes i us demano la vostra participació. Ho podeu complementar amb l'assistència a altres manifestacions públiques de

la fe, com són els actes de devoció i les processons pels carrers i places.

L'anunci de la festa ens alerta i ens anticipa l'alegria de la seva celebració. Sabem que l'anunci o pregó és una aportació verbal d'algú que intenta ajudar els oients a convertir-se, perquè confessin amb més autenticitat Jesucrist i col·laborin en la transformació més justa i solidària del nostre món. Algú podria pensar que és molt el que es demana a un pregó, però, amb les diferents precaucions, convé repetir el compromís personal i comunitari que s'adquireix amb el seguiment voluntari de les paraules i els gestos de Jesús. Això permet recordar i no oblidar mai el nucli essencial de la vida cristiana. Fem-ho amb molta alegria, perquè som portadors i pelegrins d'esperança.

Amb la meva benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Reunió per relançar la Delegació de Vocacions

La Delegació de Vocacions del Bisbat de Lleida es va reunir, el passat 13 de març, amb el bisbe Salvador amb la idea de relançar la seva activitat. El delegat de la Pastoral Vocacional, Mn. Manel Mercadé, acompanyat de Mn. Xavier Navarro, Serge Moukouang, representant de Càritas Jove, i de la superiora de les Jesuïtines d'Alcarràs, la Gna. Blanca Esther, es van proposar impulsar un pla de formació i relançar les activitats de la delegació per fomentar les noves

vocacions. Es vol ampliar el nombre de membres de la delegació, a la qual s'incorporaran en breu un prevere jove i una religiosa vinculada al món de l'educació. La trobada es va produir uns dies abans de la celebració del Dia del Seminari, amb el lema «Pare, envia'ns pastors», que representa una ocasió per donar gràcies, mostrar suport als seminaristes, formadors i a les seves famílies, així com per demanar per les vocacions sacerdotals.

CERCA DE VOSOTROS

El pregón

Queridos diocesanos:

Cuando un grupo humano o una sociedad entera tiene un acontecimiento cerca, lo rodea de un ambiente propicio para la celebración y muchos ciudadanos lo tienen en boca constantemente. Para preparar, para vivir o para analizar posteriores consecuencias sobre dicho acontecimiento: todo gira alrededor de ese mencionado hecho y parece que es el comentario común de nuestras conversaciones y preocupaciones. También nos alegra anunciar su celebración porque lo consideramos muy importante para nosotros y deseamos invitar y hacer partícipes al resto de los mortales. Solemos acentuar además las características propias que lo convierten en algo digno de ser visitado y visto. Para ello se organiza, entre otras cosas, el pregón.

El diccionario de la lengua dice que el pregón es la promulgación o publicación que en voz alta se hace en los sitios públicos de una cosa que conviene que todos sepan. Añade otra acepción: Discurso elogioso en que se anuncia al público la celebración de una festividad y se le incita a participar en ella. No resulta nada extraño para nosotros. A lo largo del año hemos instituido el pregón para anunciar y preparar una fiesta determinada. Lo hacemos con frecuencia y se acomoda con relativa normalidad al anuncio que la Iglesia celebra durante los días de la Semana Santa.

El Secretariado diocesano de Cofradías también ha organizado el pregón de la Semana Santa en la catedral para la tarde del sábado, 5 de abril. El acto tendrá dos partes: en la primera una alocución sobre el acontecimiento central del año cristiano a cargo del arzobispo de Zaragoza, D. Carlos Escribano; en la segunda un complemento musical y oracional. Está abierto a todos y participarán los responsables y miembros de las distintas cofradías de nuestra diócesis. No quiero insistir en la capital importancia de la celebración de la fiesta que merece un anuncio digno y solemne por parte de todos los cristianos. Por ello se ha buscado un realce especial en el anuncio para que todo nuestro entorno se entere, un año más, del hecho central en el que se asienta nuestra fe: la vida, pasión, muerte y resurrección de Jesucristo. En estos momentos en que parece que nuestra sociedad se olvida de Dios o pretende vivir como si no existiera es una exigencia de todo cristiano anunciar con palabras y, sobre todo, con el testimonio que la presencia y el amor suyo están en el centro y mueven los corazones de millones de personas en todo el mundo.

No todas las parroquias organizan un pregón. Ni siempre ha sido así. Lo verdaderamente importante es la vivencia de la celebración y eso lo tenéis muy cerca de vuestros domicilios. En las parroquias y centros de culto participaréis del Domingo de Ramos, de la Cena del Jueves Santo, de los Oficios del Viernes y de la luminosa resurrección del Domingo de Pascua. Todos somos conocedores de los distintos horarios de los actos y os pido vuestra participación. Lo podéis completar con la asistencia a otras manifestaciones públicas de la fe como son los actos devocionales y las procesiones por calles y plazas.

El anuncio de la fiesta nos alerta y nos anticipa la alegría por su celebración. Sabemos que el anuncio o pregón es una aportación verbal de alguien que intenta ayudar a convertirse a los oyentes para que confiesen con mayor autenticidad a Jesucristo y colaboren en la transformación más justa y solidaria de nuestro mundo. Alguno pensará que es mucho lo que se le pide a un pregón pero, con las distintas cautelas, conviene repetir el compromiso personal y comunitario que se adquiere con el voluntario seguimiento de las palabras y los gestos de Jesús. Eso permite recordar y no olvidar nunca el núcleo esencial de la vida cristiana. Hagámoslo con mucha alegría pues somos portadores y peregrinos de esperanza.

Con mi bendición y afecto.

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de Lleida

La Seu Vella s'omple de l'esperança del Jubileu

Més de mil dos-cents fidels van omplir, el passat 16 de març, la Seu Vella per celebrar la Missa Solemne amb què la diòcesi de Lleida s'ha volgut sumar a la celebració del Jubileu de l'Esperança convocat pel papa Francesc per aquest 2025. El bisbe Salvador i el bisbe emèrit Joan van presidir una Eucaristia concelebrada per bona part des preveres de la diòcesi i que va retornar a la Seu Vella l'esplendor litúrgica dels segles en què era la catedral de Lleida.

La celebració del Jubileu va començar a les onze del matí quan, després del repic de les campanes de la Seu Vella, es va iniciar una processó amb representants de les diferents congregacions, confraries i germandats que van portar els seus pendons i estendards fins a l'altar acompanyats pel so dels tambors. Darrere seu va entrar al temple la cúria, amb el bisbe i la resta de sacerdots per iniciar la celebració eucarística.

Durant l'homília, el bisbe Salvador va voler fer referència a les diferents generacions de lleidatans que han viscut la seva fe a la diò-

si al llarg dels segles, i va fer especial recordatori en aquells que van viure el primer Jubileu, l'any 1300, convocat pel papa Bonifaci VIII, quan el monument era la catedral de Lleida. Va demanar per l'obtenció de la indulgència jubilar per a tota la comunitat catòlica de Lleida i es va referir a l'esperança, tema al qual va dedicat el Jubileu de 2025, com una força que mou

la humanitat en uns moments especialment difícils, amb guerres i incerteses al món.

La cerimònia fou solemnitzada pel Petit Cor de la Catedral i un grup de joves músics que van acompanyar els cants amb els seus instruments. Abans de la celebració eucarística, sis sacerdots confessaven les persones que volguessin obtenir la indulgència.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

@Pontifex_es: «Els jubileus són moments preciosos per a fer balanç de les nostres vides, com a individus i com a comunitat. A més, són ocasions per a la reflexió, el recolliment i l'escolta del que l'Esperit Sant ens diu avui (cf. Ap 2,7)» (23 de desembre).

@Pontifex_es: «L'esperança cristiana no és un final feliç que cal esperar passivament; és la promesa del Senyor que hem d'acollir aquí i ara, en aquesta terra que sofreix i que gemega» (24 de desembre).

@Pontifex_es: «L'esperança cristiana, mentre ens convida a la pacient espera del Regne que germina i creix, exigeix de nosaltres l'audàcia d'anticipar avui aquesta promesa, a través de la nostra responsabilitat i la nostra compassió» (24 de desembre).

@Pontifex_es: «La Porta està oberta, oberta de bat a bat. Anem, deixem-nos reconciliar amb Déu, i llavors ens reconciliarem amb nosaltres mateixos i podrem reconciliar-nos entre nosaltres, fins i tot amb els nostres enemics» (25 de desembre).

Josep Maria Forné parla sobre el futur de la humanitat

El professor de filosofia Josep Maria Forné va defensar que l'existència de Déu no implica que el futur estigui escrit per una voluntat divina. Déu fa el món autònom i el jo lliure, va raonar en el transcurs de la seva conferència titulada «El futur de la humanitat», que va pronunciar el passat 13 de març a l'Aula Magna de l'Institut d'Estudis Ilerdencs (IEI) dins el cicle dedicat al concepte de «transcendència», organitzat per l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL).

Els grans models d'entendre el sentit de la història, a exposar, són el grec o circular, en què tot es repeteix eternament, des d'una òptica tràgica i fatalista; i el judeo-cristià, en que sortim del paradís per tornar-hi, des d'una òptica d'esperança. Dins d'aquests dos models,

el segon té una variant que defensa un model lineal amb passes enrere. Va repassar, entre altres, mirades sobre el futur de la humanitat des de les òptiques d'autors com Kant, Hegel, Marx o Camus.

Aquesta ha estat la penúltima xerrada del curs 2024-2025, que es tancarà el proper el 10 d'abril amb una última conferència a càrrec del teòleg Ramon Prat.

400 joves d'esplais cristians als Camps Elisis

Més de 400 infants i adolescents i un centenar de monitors i monitores voluntaris d'esplais de Lleida es van reunir, el dissabte 15 de març als Camps Elisis, en la Trobada de Centres d'Esplai del Moviment de Centres d'Esplai Cristianes Catalans (MCECC) del territori de Lleida. La trobada va aconseguir complir amb escriure l'objectiu de fomentar l'intercanvi d'experiències i reforçar els vincles entre els diferents centres d'esplai de la zona a través d'activitats educatives i lúdiques. La cloenda final es va fer a la Glorieta dels Camps Elisis, on totes les franges d'edat es van reunir per compartir les experiències viscudes i acomiadar la jornada.

Homenatges a Anna Maria Agustí i Paquita Arturo

Les lleidatanes Anna Maria Agustí i Paquita Arturo van rebre un merescut homenatge en el Dia de la Dona Voluntària, sota l'organització de la Federació Catalana de Voluntariat Social. Anna Maria Agustí i Farreny és cofundadora i presidenta de l'associació Grups d'Acompanyament al Dol de Lleida, creada l'any 2004, amb la voluntat d'ajudar persones en dol per la pèrdua d'una persona estimada, mentre que Paquita Arturo i Royo, és impulsora, des de 1970, de l'acció educativa amb infants i joves en la Secretaria de l'Obra Diocesana de Colònies, de la qual van néixer el Servei de Colònies

i Vacances i, després, l'Escola de l'Esplai i els Centres d'Esplais aplegats a la Fundació Verge Blanca.

REFLEXIONS

Esperar la Pasqua eterna

Tornar a entrar darrera del Ciri Pasqual un any més ens renova l'itinerari que fem seguint el Crist. Cada vegada que tornem a entrar a la nau de l'església en la nit de Pasqua pot semblar que repetim aquest mateix gest cada any. Però cal viure'l amb la novetat de ser la primera i única vegada que enfilem el camí seguint el Ressuscitat. El cicle litúrgic anual ens pot portar a confusió si no el vivim amb el sentit vertader d'un únic esdeveniment. Després de la mort del Senyor tot s'ha acabat. La sepultura del cos de Jesús és la gran prova que ja no hi ha res a fer. El sepulcre buit és la paradoxa d'aquells que no saben trobar Jesús, ni tan sols ens ha quedat el cos.

Tot plegat fa que el sentit quedi un xic ofuscat quan proclamem la Resurrecció del Senyor com un esdeveniment que ve a continuació de la Setmana Santa de cada any, com si lògicament correspongués aquest pas. I en canvi la Resurrecció és un fet únic i irreplicable. No hauríem d'acostumar-nos a repetir les Pasques, sinó que convé celebrar la Pasqua, una única Pasqua, que ja va ser.

La Resurrecció del Senyor va ser una com serà també una la vinguda del Crist. El fet de ser únics els converteix en moments inigualables i incomparables. La Pasqua de Jesús va ser i no es tornarà a repetir. Els cristians no ens afegim al discurs tan de moda en la nostra societat que proposa un etern recomençar. Nosaltres no repetim el nou començament cada any, com la gent espera la primavera i que tornin a florir aquells arbres que han quedat aletargats durant l'hivern. No hi ha cap repetició de la Pasqua, hi ha una espera de la Pasqua definitiva. Hi haurà un esclat de llum que convertirà els nostres dies en un diumenge sense posta. La Resurrecció de Jesús ens atraparà, la mateixa i única resurrecció seva ens la regalarà i permetrà que la visquem com a esdeveniment únic per cadascú. La Pasqua que tindrem serà eterna, no caldrà repetir-la.

Mn. Valentí Alonso i Roig

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o bé, més breu: 13,41c-62) / Sl 22 / Jo 8,12-20]. Sant Joan Baptista de la Salle (Reims, 1651 - Rouen, 1719), prev. fund. Gns. Escolles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

8. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jo 8,21-30]. Sant Joan d'Organyà, monjo premonstratès; santa Macària, vg.; sant Amanci; sant Dionís.

9. ■ Dimecres [Dn 3,14-20.91-92.95 / Sl: Dn 3, 52-56 / Jo 8,31-42]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

10. ■ Dijous [Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jo 8,51-59]. Sant Ezequiel, profeta (s. VI aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, mr.

11. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jo 10,31-42]. Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i mr. (1079); sant Isaac, monjo.

12. ■ Dissabte [Ez 37,21-28 / Sl: Jr 31,10-13 / Jo 11,45-56]. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, vg. i mr.; sant Zenó.

13. ■ Diumenge vinent, Diumenge de Rams (lit. hores: 2a setm.) [Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Lc 22,14-23,56 (o bé, més breu: 23,1-49)]. Sant Herenegild, príncep hispànic, mr. (586); sant Martí I, papa (649-656) i mr.; santa Agatònica, mr.

Diumenge V de Quaresma (C)

COMENTARI

«Tampoc jo no et condemno. D'ara endavant no pequis més»

Cal mirar els detalls per adonar-nos com n'és de meravellosa l'escena que hem llegit a l'evangelí. Presenten a Jesús una dona sorpresa en el moment de cometre adulteri, però resulta que no presenten l'adulter tot i que la llei castigava igual l'adulteri de l'home que el de la dona. Ja veiem aquí la mala voluntat d'aquells mestres de la Llei i dels fariseus. I llavors li pregunten què cal fer amb aquesta dona que segons la Llei de Moisès havia de ser apedregada. Diríem que la resposta ja la saben. Però com subratlla l'evangelista li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar Jesús. Per tant, van contra Jesús i contra la dona; no els importa el possible pecat sinó fer mal. Jesús però no els acusa d'això (ho podia haver fet); simplement els hi diu: *Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres...* Ja que sou tan bons i tan perfectes, si no teniu cap pecat... Almenys en aquest moment són sincers i es retiren, perquè tots són tan pecadors o més que aquella dona. Què farà Jesús? No, no ha vingut a condemnar (va dir a Nicodem) sinó a salvar. Per això li diu a la dona: *Ningú no t'ha condemnat? Tampoc jo no et condemno. Ves-te'n i d'ara endavant no pequis més.* No la critica, no li demana comptes. Només: *No pequis més*, perquè no vol la mort, sinó la vida, la salvació d'aquella dona. Ara pot ser una dona renovada, nova, gràcies a l'amor de Jesús. Es fa realitat el que deia Isaïes: *No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues (pot ser la Llei de Moisès?), estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu?* Més que el que diu Isaïes la cosa nova és un Déu que estima entranyablement els pecadors tal com demostra Jesús amb la dona de l'evangelí. Això és ben nou! Pau dirà que l'únic que vol és *conèixer Jesucrist, el meu Senyor*. Aquesta escena mostra com és el Senyor. Només cal imitar-lo: no criticant, no acusant, perdonant, estimant tothom amb un cor ben generós, reconeixent-nos pecadors perquè l'únic innocent és Ell.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,16-21)

El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa, el qui feu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren, no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit, ara diu això: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abundin els rius en la solitud perquè begui el meu poble, que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meva lloança.»

► Salm responsorial (125)

R. *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,8-14)

Germans, tots els avantatges que jo pogués tenir els considero desavantatjosos comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'he vingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo escòria a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols soc just gràcies a una justícia meua guanyada perquè he observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que Déu dona als creients. El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts. No vull pas dir amb això que ja he obtingut aquella plenitud que busco; corro amb l'esperança d'apoderar-me'n; puc fer-ho, ja que Jesucrist s'apoderà de mi. Germans, no m'imagino pas haver-me'n apoderat; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrere i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 8,1-11)

En aquell temps, Jesús se n'anà a la muntanya de les Oliveres i l'endemà de bon matí es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu entorn, i ell, assegut, els ensenyava. Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometre adulteri. La posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. I vós, què hi dieu?» Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint amb la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres.» Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: «On són? Ningú no t'ha condemnat?» Ella contestà: «Ningú, Senyor.» Jesús digué: «Tampoc jo et condemno. Ves-te'n, i d'ara endavant no pequis més.»

► Lectura del llibre de Isaïes (Is 43,16-21)

Esto dice el Señor, que abrió camino en el mar y una senda en las aguas impetuosas; que sacó a batalla carros y caballos, la tropa y los héroes: caían para no levantarse, se apagaron como mecha que se extingue. «No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando, ¿no lo notáis? Abriré un camino en el desierto, corrientes en el yermo. Me glorificarán las bestias salvajes, chacales y avestruces, porque pondré agua en el desierto, corrientes en la estepa, para dar de beber a mi pueblo elegido, a este pueblo que me he formado para que proclame mi alabanza».

► Salmo responsorial (125)

R. *El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 3,8-14)

Hermanos: Todo lo considero pérdida comparado con la excelencia del conocimiento de Cristo Jesús, mi Señor. Por él lo perdí todo, y todo lo considero basura con tal de ganar a Cristo y ser hallado en él, no con una justicia mía, la de la ley, sino con la que viene de la fe de Cristo, la justicia que viene de Dios y se apoya en la fe. Todo para conocerlo a él, y la fuerza de su resurrección, y la comunión con sus padecimientos, muriendo su misma muerte, con la esperanza de llegar a la resurrección de entre los muertos. No es que ya lo haya conseguido o que ya sea perfecto: yo lo persigo, a ver si lo alcanzo como yo he sido alcanzado por Cristo.

Hermanos, yo no pienso haber conseguido el premio. Solo busco una cosa: olvidándome de lo que queda atrás y lanzándome hacia lo que está por delante, corro hacia la meta, hacia el premio, al cual me llama Dios desde arriba en Cristo Jesús.

► Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 8,1-11)

En aquel tiempo, Jesús se retiró al monte de los Olivos. Al amanecer se presentó de nuevo en el templo, y todo el pueblo acudía a él, y, sentándose, les enseñaba.

Los escribas y los fariseos le traen una mujer sorprendida en adulterio, y, colocándola en medio, le dijeron: «Maestro, esta mujer ha sido sorprendida en flagrante adulterio. La ley de Moisés nos manda apedrear a las adúlteras; tú, ¿qué dices?». Le preguntaban esto para comprometerlo y poder acusarlo. Pero Jesús, inclinándose, escribía con el dedo en el suelo. Como insistían en preguntarle, se incorporó y les dijo: «El que esté sin pecado, que le tire la primera piedra». E inclinándose otra vez, siguió escribiendo.

Ellos, al oírlo, se fueron escabullendo uno a uno, empezando por los más viejos. Y quedó solo Jesús, con la mujer en medio, que seguía allí delante.

Jesús se incorporó y le preguntó: «Mujer, ¿dónde están tus acusadores?; ¿ninguno te ha condenado?». Ella contestó: «Ninguno, Señor». Jesús dijo: «Tampoco yo te condeno. Anda, y en adelante no peques más».